

36. fejezet - Gyógyulás

Rémszem Mordon talán fél órát repült a csodálatosan érintetlen skóciai táj fölött, amikor egy erdősávval védett, árnyékos völgy szélén ereszkedni kezdett. Miután meggyőződött róla, hogy senki nincs a közelben, óvatosan a földre helyezte Harry ernyedtestét, mellé téve vállán lógó zsákját, és a fiú tarisznyáját.

A kiábrándító varázs szinte észrevehetetlenné tette, amint bőre, haja, majd teste formája is átváltozásnak indult. Amint a Százfülű Főzet hatása teljesen megszűnt, a férfi hamarosan visszanyerte saját testét. A halványan derengő körvonalakból senki sem ismerte volna fel a többszörösen körözött, és némelyek által halottnak hitt Perselus Pitont.

Elővette magával hozott fekete talárját, fintorogva megszabadult a valódi Rémszem Mordon ruháitól, majd mindet a zsákba rejtette, az auror mágikus szeme és falába társaságában. Alaposan körülnézett még egyszer, de mindent rendben talált. Egy határozott mozdulattal megperdült és hoppanált, ám néhány másodperc múlva ismét megjelent, pontosan azon a helyen, ahol az imént állt. A zsák azonban, már nem volt nála.

Leguggolt a fiú mellé miután újra láthatóvá tette őt, és különféle varázslatokkal alaposan megvizsgálta élettelennek látszó testét. Amikor végzett, jobbát a fiú szívére helyezte, és lehunyt szemmel koncentrálni próbálta a köztük lévő kötelék segítségével megállapítani, mitől került ilyen állapotba. Elégedetlenül megcsóválta a fejét, és talárja zsebéből elővett egy apró ládikát. Óvatosan néhány korty módosított erősítő főzetet töltött a fiú szájába, ügyelve rá, nehogy félrenyelje. Rövidesen valamivel élénkebb szint öltött Harry arca. A férfi egy könnyed pálcamozdulattal mindkettőjükön megismételte a kiábrándítást, felnyalabolta Harry testét és a seprűjét, azután vele együtt hoppanált.

Amint belépett Dumbledore Menedékének ajtaján, máris Aberforth sietett elé. Amikor meglátta Piton terhét, már tárta is ki előtte Harry szobájának ajtaját.

- Hogy van? Él egyáltalán? - kérdezte reszelős hangon az idős mágus.

- Ne fessd az ördögöt a falra! - mordult rá Piton.

- Mi történt vele?

- Sokk érte. Azt tudom, hogy mi idézhette elő, de arról egyelőre sejtelmem sincs, miért okozott ilyen tüneteket. Inkább segíts! - vetette oda a bájitalmester, és lefeketete a fiút az ágyra.

- Mit tehetek?

- Vedd le róla a felső ruhákat, és helyezd kényelembe, amíg utánajárok a dolgoknak - felelte a férfi, és kiviharzott a szobából.

Órák teltek el, mire Piton visszatért, egy halom könyvet egyensúlyozva maga előtt a levegőben. Aberforth az ágy mellett ült, és borús tekintettel figyelte Harry pihegő légzését. Spotty a takarón feküdt, szemeit lehunyva, borzas fejét Harry térdén nyugtatva, és berregve dorombolt, mintha ezzel akarná őt visszahívni az életbe. A bájitalmester mindent lepakolt a kis asztalra, letelepedett a másik karosszékbe, és buzgón nekilátott az olvasásnak.

Másnap pirkadatkor Piton végre felállt, kinyújtózta elgémberedett tagjait, és Aberforth gondjaira bízva Harryt bezárkózott a bájitallaborba.

Az idős mágus ezalatt hosszú órákat töltött a kis szobában. Először csak beszélt Harryhez, remélve, hogy felfogja a kóma mélységében is, hogy nincsen egyedül. Később elővette gyermekkorra kedvenc mesekönyvét, a Bogar Bárd Balladáit, és nekilátott, hogy hajlékony, reszelős hangján sorra felolvassa a meséket az öntudatlan fiúnak.

Piton csak akkor hagyta el a bájitallaborot, amikor beszerzett néhány hozzávalót, vagy újabb könyvekért ment át a könyvtárba, azután ismét munkába temetkezett. Aberforth naponta többször bevitt neki egy tál gőzölgő, meleg ételt, de a férfi legtöbbször hozzá sem nyúlt.

Két nap telt el így. A következő hajnalban a varázsló ismét talpon találta a férfit, akinek szeme alatt immár szürke karikák húzódtak, arca sápadt volt, és látszott rajta, hogy meglehetősen kimerült.

- Perselus, tudom, hogy nagyon elszánt vagy. Ha van megoldás, te vagy az egyetlen, aki megtalálhatja. Viszont, ha nem eszel, és nem pihensz, nem tudod folytatni a kutatást - fordult hozzá elszántan Aberforth.

Piton rá sem pillantott, hanem folytatta az előtte fortyogó főzet intenzív kavargatását. Az idős varázsló tovább gyözködte.

- Napok óta nem aludtál, és alig eszel...

- Nem hagyhatom félbe - felelte végre ingerülten Piton, de továbbra is a folyadékot figyelte. - A főzet állandó megfigyelést kíván.

- Szívesen átveszem egy időre, ha elmagyarázod, pontosan mit csináljak. Volt már rá példa, hogy némi segítséggel megbirkóztam nehezebb főzetekkel is - célzott Aberforth a Harryvel készített elixírré.

A bájitalmester fáradtan lerakta a keverőkanalat, és két kézzel a munkaasztalra támaszkodva mélyet sóhajtott. Ahogy fejét lehajtotta, félhosszú, fekete haja az arcába hullott, elrejtve vonásait.

- Minél tovább tart az állapota, annál kisebb az esélye, hogy magához tér - mondta fegyelmezett hangon.

- Rájöttél már mi a baja?

- Egy nagyon erős, ősi szeretetvarázst idézett meg, ami visszacsapódott rá, és ezzel sokkot okozott - magyarázta Piton.

- Hogyan lehetséges ez? - hitetlenkedett Aberforth.

- Amikor megélünk egy érzelmet, az folyamatos változásban, hullámvásban van. Ezért van, hogy kétszer sohasem érezzük pontosan ugyanúgy. Ahogy a gondolatok vagy az idő, az érzelmek is dinamikus mozgásban vannak. A *Megtestesült Szeretet Varázsa*, amit Harry használt, ezt az állapotot változtatja meg. A felidézett és kivetített érzelmek szilárd állandóságot kap, és éppen ez adja mérhetetlen erejét, ami által el tud pusztítani néhány ritka és nagyon veszélyes sötét varázslatot.

- Tehát ez történt.

Piton csak bólintott, és ismét az üst fölé görnyedt.

- Min dolgozol?

- Ha a szeretetvarázs okozta a bajt, akkor a fiúnak egy erős sötét mágia hatása alatt kellett állnia. Ennek szétfoslása, vagy ellenállása okozhatott sokkot.

- Tudsz rajta segíteni?

- Ha sikerül elkészítenem egy olyan főzetet, ami semlegesíti a szeretetvarázs hatását, talán visszaállhat az egyensúly, ami valamiképpen felborult.

- Sosem hallottam ilyesmiről.

- Nem csodálom. Régen a szeretetvarázst a fekete mágia ellen vetették be, és értelemszerűen a sötét varázslók foglalkoztak hatása semlegesítésével.

- Sötét varázslatot alkalmazol a fiún? - döbönt meg Aberforth.

- Nincs más választásom - nézett a szemébe kemény tekintettel Piton. - Arra gyanakszom, hogy a Sötét Nagyúr vesztét okozó halálos támadásakor történt valami Harryvel. Talán a sebhely révén megmaradt belőle egy mágikus lenyomat, ami azóta is sötét varázslatként él a testében. Ez megmagyarázná azt is, hogy párszázjára, és a Nagyúrral fennálló mentális kapcsolatát is.

Aberforth megveregette a fíradtnak látszó bájitalmester vállát, és hűmögve visszaindult, hogy ellenőrizze Harry állapotát.

Hajnali kettő volt, amikor Piton végre becsörtetett a kis szobába, felfelve a karosszékekben félrebillent fejjel szunyókáló öreg mágust.

- Elkészült.

Aberforth azonnal visszanyerte éberségét, és korát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel. Piton kezében egy zöld párat eregető fiolát tartva leült Harry mellé az ágy szélére. Az idős varázsló felemelte a fiú fejét, és segített tartani, amíg a bájitalmester óvatosan a gyomrába juttatta a bájitalt. Az utolsó cseppeket a férfi egy hófehér kendőre cseppentette az üveg aljáról, és finom mozdulatokkal bedörzsölte vele Harry homlokán a villám alakú sebhelyet.

- Már csak várunk kell. Ha reggelre nem tér magához, akkor már nincs remény - jelentette ki Piton, és gondterhelten lerogyott a karosszékre.

- Készíték egy jó kis erőlevest. Ha magához tér, biztosan éhes lesz - közölte Aberforth tétován.

Piton csak felhúzta a szemöldökét az idős mágus szokatlan optimizmusa hallatán, majd a fiú békésnek tűnő, halvány arcára meredt.

Harry a jó meleg, kényelmes ágyban tért magához. Szemét kinyitva a karikás szemű, és a szokásosnál is mogorvább Perselus Pitont pillantotta meg az ágy mellett. Amikor körülnézett, először teljesen természetesnek érezte, hogy Dumbledore Menedékben van, ám aztán előkúsztak legutolsó emlékei.

- Hogy kerültem ide? Mi történt? Hol van Ron és Hermione? Mi lett az ereklyével? - motyogta zavartan, és megpróbált feltápáskodni.

- Ne olyan hevesen! Feküdj vissza, és kezdjük az elején! Mire emlékszel, Potter? - kérdezte Piton, és közelebb húzódott.

- Az utolsó emlékem az, hogy nem bírom tovább fenntartani a szeretetvarázst. Mindenféle rossz érzések kavargtak bennem, amik végül legyűrték.

- Az lesz a legjobb, ha az elejéről kezdve beszámolsz a horcrux megsemmisítéséről. Elemeznünk kell a történeteket, hogy a következőknél elkerülhessük a hasonló baleseteket.

- Mi történt a barátaimmal? Azonnal mondja meg, hogy kerültem ide! - követelőzött Harry, és ismét megpróbált felülni az ágyban. Piton egy határozott mozdulattal visszanyomta.

- Jól vannak - felelte, és vékony vonallá préselt száján látszott, hogy többet egyelőre nem fog elárulni.

Harry úgy döntött, jobban teszi, ha együttműködik. Igyekezett összeszedni a gondolatait, de túl fíradtnak érezte magát hozzá, hogy egy részletes beszámolót tartson. Végül megvonta a vállát.

- Inkább megmutatnám egy merengőben, ha nincs ellenére. Akkor a legtöbb kérdésnek elejét vesszük.

Piton bólintott, és pár perc múlva visszatért Albus Dumbledore merengőjével.

A bájitalmester elgondolkodó arccal álldogált Harry ágya mellett, miután megtekintette az emléket. A fiú törte meg a csendet.

- Ha nem készítek fel, nem sikerült volna. Köszönöm a bájitalokat - mondta Harry lesütött szemmel. - Ismét megmentette az életemet. Akkor is, és most is.

Tisztában volt vele, hogy pontosan így van, Pitont mégis meglepte, hogy a híres Harry Potter neki tulajdonítja az elért sikert.

- A seprűn te ültél - vetette oda és nem nézett a fiú szemébe.

Harry nem volt biztos benne, hogy ez elismerés volt-e, de jó érzés volt hallani.

- Mi lett az ereklyével?

Piton elővette a tarisznyáját, és a fiú mellé tette. Harry tétovázva belenyúlt, és rövidesen megtalálta benne Hollóháti Hedvig kristály függőit. Mindketten meglepetten bámulták a füstszínű ereszű ékszereket. Piton figyelmesen megvizsgálta, majd letette az éjjeliszekrényre.

- Ez már nem jelent veszélyt.

- Szeretném értesíteni a barátaimat arról, hogy jól vagyok.

- Megteheted, de vigyázz, mit árulsz el nekik! Bizonyára minden a Kis Túlélő eltűnésétől hangos - felelte cinikus fintorral.

- Vannak újabb hírei Voldemortról?

- Nem túl sok információt enged kiszivárogni. Amit megtudtam, az éppen elég kellemetlen. Majd visszatérünk rá holnap. Most aludj!

A férfi lobogó talárral kiviharzott a szobából. Helyette Aberforth lépett be egy tál meleg ételt hozva. Letette a tálát és örömmel üdvözölte a fiút.

- Mióta vagyok itt? - kérdezte Harry, miközben az ínycsiklandó levest kanalazta.

- Három napja. Kómában voltál, és Perselus megakadályozta, hogy átvigyenek a Szent Mungóba. - A fiú értetlen tekintetét látva, elmagyarázta a helyzetet. - Ott nem tudtak volna segíteni rajtad, viszont ismét Voldemort és a minisztérium érdeklődésének keresztútjába kerültél volna.

- Hogy tudott elhozni? Az iskolát őrző aurorok, és a Rend tagjai, biztosan ott voltak...

- Perselus felvette Rémszem Mordon alakját, és így senki nem gyanakodott. Amikor a paranoiás auror bőrébe bújít, azt tanácsolta, hogy amíg a többiek elterelik a figyelmet, ő szállítson téged egyedül egy másik útvonalon. Így történt minden, csak a Szent Mungó helyett ide hozott. Még Minerva McGalagony sem fogott gyanút.

- El tudná mondani nekem, hogy tulajdonképpen mi bajom volt?

- Perselus jobban átlátja ezeket a dolgokat, mint én - tért ki a válasz elöl a varázsló. - Ő találta meg a gyógymódot, tehát ezt tőle kell megkérdezned.

Aberforth fogta a tálát, és elhagyta a szobát, magára hagyva Harryt kusza gondolataival.

- Ginny, Ron, Hermione! - szólította barátait jó hangosan Harry, maga elé tartva a fél pár ikertükröt.

- Harry! Hol vagy? Mit történt? - sikoltotta Ginny, és mindegyikük arca máris feltűnt az ovális keretben.

- Ne aggódjatok, itt vagyok Dumbledore Menedékében - kezdte a magyarázkodást Harry. - Minden rendben van, amint látjátok, jól vagyok.

- Honnan tudjuk, hogy valóban Te vagy? Aki elvitt, ellophatta a tarisznyádát is, és felvehette az alakodat Százfűlé Főzettel... - kérdezte felhúzott szemöldökkel Hermione.

- Bízatok bennem. - Harry sorra mindegyikük szemébe nézett. - Ron, te egyszer másodikban a törött pálcáddal csigaevés rontást küldtél magadra Malfoy helyett. Hermione, te csaltál a gyengélkedőn, amikor fogkicsinyítő bűbájjal kezeltek, hogy szebb legyél. Ginny, te ott voltál velem a Titkok Kamrájában, amikor elpusztítottam Voldemort naplóját, és láttad a baziliszkusz megvakított tetemét. Én vagyok az, Harry.

- Az egész Rend téged keres! Mi történt veled? Hogy tértél magadhoz? - záporoztak rá a kérdések.

- Rémszem alakjában értem jött a... barátom, aki segít nekem. Ő hozott ide és ébresztett fel.

- Akkor már értem, miért bámult rám úgy a mágikus szemével, amikor távozott veled a kastélyból! - kiáltott fel Ron.

- Azt hittem kiszívja az agyamat. Ahogy a fejembe bámult...

- Mi bajod volt, Harry? Már attól féltünk, nem éled túl - faggatta Ginny elcsukló hangon.

- Madam Pomfrey azt mondta, nem tehet semmit, amíg nem tudja mi történt veled - szólt közbe hitetlenkedve Hermione.

- Ezt majd inkább személyesen mesélem el - tért ki a választ elöl. - Mennyit tudnak a Rend tagjai? Kiszivárgott valami?

Hermione összefoglalta, ami Harry eltűnése óta történt.

- Nos, Tonks egy egész napig alakította a szerepedet, hogy ne tűnjön fel senkinek, hogy eltűntél. A Rend minden fellelhető tagja azóta is utánad kutat.

- Tudnak valamit az elrablómról?

- Amikor Mordon másnap előkerült, azt mondta, hátulról átkozták meg, így nem tudott személyleírást adni. Beszámolt róla, hogy magához térve, azon kívül, hogy a ruhái, a mágikus szeme és a falába egy zsákban mellette hevert, semmi sem utalt a történetekre. Mivel a Rend tagjai sem jutottak semmire, végül eljátszották, hogy átmenetileg az ismeretlen helyen élő rokonaidhoz mentél pihenni.

- Úgyhogy a... barátod egyelőre nem fog lebukni - tette hozzá Ron, enyhe sértődöttséggel hangjában.

- Valamennyire sikerült csökkenteni a kiszivárgott hírek visszhangját - folytatta Hermione. - Rita Vitrol ugyan írt egy cikket a Reggeli Profétában a Kis Túlélő rejtélyes betegségéről, de Tonks minden kétséget eloszlatott, néhány mosolygó fényképpel.

- Mindenképpen meg fogom köszönni neki... - jegyezte meg Harry. - Mennyit mondtatok el McGalagonynak?

- Először semmit nem mertünk elárulni neki, így inkább beszéltünk Dumbledore professzor portréjával. Azt mondta, hogy ezt bízzuk rá - vonta meg a vállát Ron. - Amikor nem voltunk hajlandók megmondani, mitől sérültél meg, nagyon kiakadt. Ha visszajössz, nem fogod megúszni a letolását, haver. Mondhatunk neki valamit?

- Tudni fog a fejleményekről, mire visszatérek. Hétfőn már újra a Roxfortban leszek. Most be kell fejeznem.

- Vigyázz magadra, Harry!

Eltette a tükröt, és néhány percig elgondolkodva meredt maga elé. Az éjjeliszekrényről magához vette varázspálcáját, és megidézte szarvas alakú patrónusát.

- *Saeptus Nuntius!* - mondta ki a varázsigét, majd gondolatban a következő üzenetet fogalmazta meg:

„McGalagony professzor, Harry Potter vagyok. Ne aggódjon, meggyógyultam és biztonságban vagyok. Hétfőn reggelre a Roxfortban leszek, és első dolgom lesz, hogy felkeresem önt. Remélem, Rémszem jól van. Kérem, tolmácsolja Tonksnak köszönetemet a fáradságáért. Bocsásson meg, amiért akaratomon kívül ismét gondot okoztam.”
”Minerva McGalagonynak.”

A fénylény egy szökelléssel eltűnt a szobából, Harry pedig visszádozott a párnákra. Remélte, hogy ezzel némileg csökkenteni tudja a várható kellemetlen következményeket.

Harry másnap reggel már sokkal erősebbnek érezte magát. Felkelt, és elindult a konyhába, hogy valami reggeli után nézzen. Aberforth éppen egy tálcára halmozta a lágy tojást, a piritózt és a dzsemet.

- Jó reggel, Harry!

- Önnek is, uram - felelte, és letelepedett az asztalhoz.

- Még ágyban lenne a helyed. Éppen hozzád akartam indulni a reggelivel.

- Köszönöm, már sokkal jobban vagyok - felelte, és nem tudta levenni tekintetét az ételről. A gyomra hangosan megkordult.

- Akkor hát jó étvágyat - mosolyodott el az idős férfi, és Harry elé tolva a tálcát, helyet foglalt mellette. A fiú mohón vetette magát az ételre.

Reggeli után Harry elindult, hogy megkeresse Piton professzort. Tudni akarta, mi történt vele a varázslat közben, és erre úgy látszik, csak a bájitalmester adhatott választ.

A napfényben fürdő folyosón végigsétálva körbejárta az egész házat, a férfinak azonban nyoma sem volt. Már visszaért a szobájához, amikor a szomszédos ajtó kinyílt, és kilépett raja Piton.

- Uram, beszélhetnék magával?

A férfi csak intett, hogy kövesse, és megindult Albus Dumbledore hajdani dolgozószobája felé.

Amikor mindketten helyet foglaltak Piton mereven ránézett, várva a mondanivalóját.

- Mi történt velem pontosan? Miért estem kómába a varázslattól? Önnek is volt hasonló problémája annak idején?

Piton alaposan megfontolta mondandóját, mielőtt belekezdett.

- A szeretetvarázs visszacsapódott rád, amikor életbe lépett az ereklyén lévő védelmi bűbáj.

- Amikor megidéztem, nem volt tőle semmi bajom. Nem értem - csóválta a fejét Harry. Piton kelleetlenül tovább magyarázott.

- A *Megtetesült Szeretet Varázsa* által kivetített érzelmek teljesen más tulajdonságokkal bírnak, mint amit te felidézél magadban. Éppen ebben rejlik az ereje: elpusztít bizonyos érzelmi indítással létrehozott sötét varázslatokat.

- Például a horcruxokat - vetette közbe a fiú.

- Igen. Mivel azonban visszacsapódott rád, a benned rejtőző sötét erőt is majdnem elpusztította veled együtt. Akár csak a horcruxot.

- Miféle sötét erőről beszél? - kérdezte Harry rossz előérzettel.

- Tizenhat évvel ezelőtt, a Sötét Nagyúr átka, és Lily Evans varázslata által létrejött kötöttek egy szokatlan kapcsolat. Ami akkor kialakult benned, azt leginkább mágikus lenyomatnak nevezhetném. Ezért vagy párszázadja, Potter, és ezért létesíthetted a Nagyúr mentális kapcsolatot veled, először akaratlanul, később pedig már szándékosan.

Harry gondolataiba merülve bámult maga elé. Ez valóban sok mindent megmagyarázna.

Felrémlt előtte, amikor évekkal ezelőtt, álmában átélte Nagini támadását Mr. Weasley ellen. Amikor Dumbledore professzor kivizsgálta az ügyet, az irodájában, az egyik szerkezetén megidézett egy füstkígyót. Akkor azt kérdezte fennhangon: „*De a lényegük egy-e?*” Erre a két füstkígyó kettévált. Az igazgató bólintott, és a kígyók szétfoszlottak a levegőben.

Elmesélte Pitonnak a történeteket, és meglepetésére a férfi láthatóan egyáltalán nem lepődött meg.

- Sejtettem, hogy Albus Dumbledore előtt nem maradt rejtve ilyesmi.

- Mi lesz a többi horcruxszal? Hogyan fogom elpusztítani legközelebb Naginit?

- A kígyó feltehetőleg nem veri vissza az átkot úgy, mint a fülönfüggők. Ez kizárólag a speciális védelem miatt történt, és ha jó az elméletem, egyedül rád volt veszélyes. Nem a te hibád volt - jelentette ki határozottan Piton. - Mégis meg kell fontolni, hogy talán jobb lesz, ha a kígyón majd én végzem el a varázslatot. Voldemort Nagini elméjén

keresztül tudomást szerezhet az eseményekről, és mivel ebben az esetben engem fog látni, akár bosszúnak is elkönnyvelheti a tettem. Ha szerencsénk van, sejtelve sem lesz a horcruxok szándékos elpusztításáról.

- Mit tudott meg azóta Voldemortról? - kérdezte Harry.

- Elkészült az új varázspálcája. Mivel személy szerint neki készítették, a magja különleges: egy baziliskusz szívizom húrja, ami speciális képességekkel bír. Többek között például, ha illetéktelen kézbe kerül, a pálcá lassú méregként hat, és elpusztítja a bitortlót. Még Ollivander sem élte túl legújabb műve elkészültét.

Harry megborzongott a gondolatra, hogy a lelkes, szétszórt, öreg varázsló, akitől annak idején ő is vásárolta a pálcáját, már nincs az élők sorában. Eszébe jutott édesanyja varázspálcája is, amit szintén a pálcakészítő mester alkotott. Igyekezett másra terelni gondolatait, így összeszedte magát, és rákérdezett a másik dologra, ami az utóbbi héten foglalkoztatta.

- Mostanában furcsa álmaim vannak - kezdte tévovázva. Nem nézett a bájitalmester szemébe, és igyekezett elzárni előle az elméjét, hogy a férfi ne olvashasson érzéseiből vagy emlékeiből. Tartott a varázsló reakciójától, de tudnia kellett, mitől vannak, és mit jelentenek ezek az álmok.

- Miről álmodsz? - kérdezte Piton, szokatlan hangsúllyal. Mintha nem tudta volna tökéletesen leplezni mohó érdeklődését.

Harrynek sejtelve sem volt, hogy a másik tisztában van-e álmai jellegével, vagy a Voldemort által keltett víziók újbóli megjelenésére céloz. Emlékezve a férfi évekkal ezelőtti reakciójára, amikor véletlenül betekintett féltve őrzött emlékeibe, először kerülgetni kezdte a témát.

- Higgye el, nem tehetek róla, és nem követném el még egyszer azt a hibát, hogy kéréstlenül a magánéletében vágjak - szabadkozott már előre Harry -, mégis a maga gyermekkoráról szólnak az álmaim.

Valahogy megkönnyebbült, ahogy kibökte. Várta a férfi dühkitörését, Piton azonban felvont szemöldökkel méregette, és figyelte, ahogy zavarában kínlódik. Nem szólt semmit, de ez a szótlanosság igencsak baljóslatú volt.

- Eddig csak három alkalom volt, és mindannyiszor a maga szemszögéből éltem át néhány rövid részletet. Nem tudom, hogyan történhetett. Nem volt szándékos... - tette még hozzá.

A bájitalmester végül elfordult, és monoton hangon magyarázni kezdett.

- A lelked mélyén még nem fogadtad el a kettőnk között létrehozott mágikus kapcsolatot. A varázslat mellékhatása ilyenkor az, hogy a kötés megfelelő működéséhez szükséges elfogadást álmok útján segít előidézni. Amint fenntartások nélkül alárendeled magad a köteléknek, és nem állsz ellen többé, megszűnnek az álmok.

- Magának is vannak ilyen... álmai? - kérdezte Harry, mert valahol érezte, hogy ez az állapot kölcsönös. Igyekezett minél többet kiolvasni Piton jól palástolt érzelmeiből.

- Nekem sem könnyebb ez a helyzet, mint neked, Potter - tért ki az egyenes válasz elől a férfi. Kimért hangja fokozott önuralomról árulkodott.

Nem és nem fogja a kölyök orrára kötni, hogy ő is átélte néhány nyomasztó emlékét a Dursley-családnál töltött évekből, hogy a bőrébe bújva megküzdött a baziliskusszal, átélte vele a dementorok támadásait, látta a szemével Voldemort visszatérését, és azt sem, hogy milyen volt belülről megtapasztalni, amit a fiú átélt Dumbledore professzor halálakor - gondolta magában, és igyekezett, hogy a gondolatok keltette érzelmek ne tükröződjének arcvonásain. Mostanában ezek az álmok is jó okot adtak neki a sorozatos éjszakázásra. Arra gondolt, mekkora mázlista Potter, hogy az utóbbi napokat mély kómában, álmok nélkül töltötte.

- Koncentrálj inkább a következő tennivalókra, Potter!

- Ahogy gondolja - morogta Harry kissé elégedetlenül. - Mit javasol? Hogyan fogunk hozzá Nagini becserkéséséhez?

- A terv már körvonalazódik, de még információkra van szükség hozzá, hogy kivitelezhető legyen. Az viszont kétségtelen, hogy mindkettőnk részéről szükség lesz az elme teljes lezárására. A kígyó folyamatos kapcsolatban van a Sötét Nagyúrral, így ő azonnal tudomást szerez róla, hogy mi történik a kedvencével.

- Használhatnánk ezúttal is a bájitalt, amit a múltkor elkészítettünk.

- Ezt nyilvánvaló volt, Potter. Azonban ez nem jelenti azt, hogy nem lesz fokozottan szükséged az okklumencia tapasztalataidra.

- Sokat fejlődtem az utóbbi két évben - jelentette ki önérzetesen Harry.

- Már megint a szokásos önteltséged! - vetette oda lenézően Piton.

- Mérje fel a tudásom, ha nem hisz nekem! - kiáltotta Harry most már kifejezetten dühösen, és felpattant a székről.

- Azt fogom tenni - közölte a férfi, és szintén felállt. - Azonban jobb lesz, ha csak holnap látunk hozzá, amikor már biztosan kiheverted a múltkori sokk hatását. Holnap reggel fél nyolckor várlak. - Piton sarkon fordult, és elhagyta a helyiséget.

Harry segélykérően pillantott Arduunia Dumbledore festményére. A nő ezúttal is kedves mosollyal figyelte őt, mintha tudná, hogy minden rendben lesz. Ujjai Fawkes ragyogó, színpompás tollait simogatták.